

BAUTISMO DEL SEÑOR (Ciclo B)

El siervo del que habla el profeta Isaías en la primera lectura es «el Hijo amado»; el preferido; que nos muestra el evangelio de Marcos. Si el día de Reyes veíamos que Jesús se manifestaba como Salvador de todos los hombres, hoy se nos ofrece la epifanía de la humillación. Jesús se deja bautizar por Juan para mostrarse como el ungido de Dios, de quien nos viene la gracia. Jesús se abaja y Juan bautiza. Justo lo contrario de lo que sucede en nuestro bautismo, cuando somos elevados a la condición de hijos de Dios. Con esta fiesta finaliza el ciclo de la Navidad y se nos anuncia el carácter redentor del Emmanuel.

Isaías señala que ha venido a establecer una nueva alianza con el pueblo. El siervo, que será rechazado por los hombres, ha sido ungido con poder y habita en Él la plenitud del Espíritu Santo. A ello se refiere san Pedro en la segunda lectura. Por ello, en el prefacio de esta Misa se lee el bautismo de Jesús como prefiguración del bautismo sacramental en la óptica del intercambio: Él toma nuestra carne y nos da a cambio su divinidad. En el trasfondo de esta escena adivinamos la pasión de Cristo. Será su sangre derramada la que haga eficaces los sacramentos y dé paso al nuevo bautismo anunciado por Juan: «Yo os he bautizado con agua, pero Él os bautizará con el Espíritu Santo».

Lo que hizo, pues, Jesús fue indicar que el anhelo del hombre de ser purificado del pecado por fin iba a ser posible, ya que el bautismo de Juan era sólo imagen del que habría de venir. A partir de Cristo, el hombre no puede conformarse con ritos simbólicos sin valor real. Ahora le es dado entrar en una vida nueva porque Jesucristo ha devuelto la santidad al mundo. Como consecuencia del pecado original, al que se van sumando nuestras faltas personales, toda la realidad va quedando enturbiada. El deseo de limpieza busca signos y rituales. Cuando el Señor se incorpora a la cola de los arrepentidos que acudían al Jordán, lo que hace es sanar las aguas. Cumple la esperanza de todos los que habían ido a escuchar a Juan. Ahora ya no hay sólo palabras y ceremonias, sino auténtica sanación interior. El misterio operado en la Encarnación, por la que Dios se ha unido al hombre, pasa a los sacramentos. Por eso las acciones sacramentales son comunicadoras de vida. ¡Qué importante es darse cuenta de esto!

Con el bautismo, Jesús inicia su ministerio público. Decía san Juan Eudes: «Debemos continuar y cumplir en nosotros los estados y misterios de Jesús, y pedirle con frecuencia que los realice y lleve a plenitud en nosotros y en toda su Iglesia».

Con el bautismo se inicia nuestra configuración con Cristo. Las celebraciones litúrgicas y nuestra vida espiritual deben llevarnos a una mayor identificación con Él. Por eso son muchos los autores que han dicho que el cristiano es «otro Cristo». El Hijo de Dios quiere hacernos participar de su misma vida.

Así, las palabras de Pedro, que afirman que Jesús pasó haciendo el bien y curando a los que estaban sometidos por el diablo, seguirán realizándose. Porque verdaderamente Dios está con nosotros. Lo está hasta el punto de que no es una ficción decir que somos hijos suyos.

ХРИЩЕННЯ ГОСПОДНЄ (Цикл В)

Слуга, про якого говорить пророк Ісаїя в першому читанні, - це "Син улюблений"; улюблений; той, що показаний нам в Євангелії від Марка. Якщо на Богоявлення ми бачили, як Ісус об'явився як Спаситель усіх людей, то сьогодні нам пропонується об'явлення приниження. Ісус дозволяє хрестити себе Іванові, щоб показати себе як Божого Помазаника, від якого до нас приходять благодать. Ісус принижує себе, а Іван хрестить. Якраз навпаки відбувається під час нашого хрещення, коли ми підносимося до статусу дітей Божих. Цим святом закінчується різдвяний цикл і нам оголошується відкупительний характер Еммануїла.

Ісаїя вказує, що він прийшов, щоб встановити новий завіт з людьми. Слуга, який буде відкинутий людьми, був помазаний силою, і в ньому живе повнота Святого Духа. Це те, про що говорить святий Петро у другому читанні. Ось чому в передмові до цієї Меси читається хрещення Ісуса як прообраз таїнства хрещення в перспективі обміну: Він приймає нашу плоть і віддає нам свою божественність в обмін на неї. На тлі цієї сцени ми можемо вгадати страсті Христа. Саме Його пролита кров зробить таїнства дієвими і відкриє шлях до нового хрещення, про яке сповістив Іван: "Я хрестив вас водою, а Він хреститиме вас Духом Святим".

Таким чином, Ісус показав, що прагнення людини очиститися від гріха нарешті стане можливим, оскільки хрещення Івана було лише прообразом того, що прийде. Після Христа людина більше не може задовольнятися символічними обрядами, які не мають реальної цінності. Тепер їй дано увійти в нове життя, бо Ісус Христос відновив святість світу. Внаслідок первородного гріха, до якого додаються наші особисті провини, вся реальність стає затьмареною. Бажання очищення шукає знаків і ритуалів. Коли Господь приєднується до черги розкаяних людей, які приходять до Йордану, Він робить те, що зцілює воду. Він здійснює надію всіх тих, хто прийшов послухати Івана. Тепер це вже не просто слова і обряди, а справжнє внутрішнє зцілення. Таїнство, здійснене у Воплоченні, через яке Бог з'єднався з людиною, переходить у таїнства. Саме тому сакраментальні дії є комунікаторами життя. Як важливо це усвідомити!

Хрещенням Ісус починає своє публічне служіння. Святий Іоанн Юдес сказав: "Ми повинні продовжувати і здійснювати в собі стани і таїнства Ісуса, і часто просити Його, щоб Він здійснив їх і привів їх до виконання в нас і в усій Його Церкві".

Хрещення є початком нашої конфігурації до Христа. Літургійні святкування і наше духовне життя повинні вести нас до більшого ототожнення з Ним. Ось чому багато авторів говорили, що християнин - це "інший Христос". Син Божий хоче зробити нас учасниками Його власного життя.

Таким чином, слова Петра, які стверджують, що Ісус ходив і робив добро та зцілював тих, хто був під владою диявола, будуть і надалі виконуватися. Бо Бог справді з нами. Він з нами настільки, що це не вигадка сказати, що ми є його дітьми.